

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 11. marca 2020*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Evropski nalog za prijetje – Člen 5, točka 3 – Predaja, za katero je določen pogoj, da se zadevna oseba vrne izvršitveni državi članici, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali varnostni ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki ji je bil izrečen v odreditveni državi članici – Trenutek vrnitve – Okvirni sklep 2008/909/PNZ – Člen 3(3) – Področje uporabe – Člen 8 – Prilagoditev kazenske sankcije, izrečene v odreditveni državi članici – Člen 25 – Izvršitev kazenske sankcije v okviru člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ“

V zadevi C-314/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) z odločbo z dne 1. maja 2018, ki je na Sodišče prispela 8. maja 2018, v postopku za izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan zoper

SF,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik senata, K. Lenaerts, predsednik Sodišča v funkciji sodnika četrtega senata, D. Šváby, sodnik, K. Jürimäe, sodnica, in N. Piçarra (poročevalec), sodnik,

generalni pravobranilec: P. Pikamäe,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. marca 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za SF T. E. Korff in T. O. M. Dieben, advocaten,
- za Openbaar Ministerie K. van der Schaft, L. Lunshof in N. Bakkenes, agenti,
- za nizozemsko vlado M. Bulterman, C. S. Schillemans in A. M. de Ree, agenti,
- za Irsko G. Hodge in A. Joyce, agenta, skupaj z L. Dempsey, BL,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s S. Faraci, avvocato dello Stato,
- za avstrijsko vlado J. Schmoll, agentka,

* Jezik postopka: nizozemščina.

- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za vlado Združenega kraljestva S. Brandon, agent, skupaj z D. Blundellom, barrister,
- za Evropsko komisijo R. Troosters in S. Grünheid, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 16. maja 2019,
izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1(3) in člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34) ter člena 1(a) in (b), člena 3(3) in (4), člena 8(2) in člena 25 Okvirnega sklepa Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL 2008, L 327, str. 27), kakor sta bila spremenjena z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) (v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584 in Okvirni sklep 2008/909).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje, ki ga je izdal Judge of the Canterbury Crown Court (sodnik na Crown Court v Canterburyju, Združeno kraljestvo), na Nizozemskem zaradi uvedbe kazenskega postopka zoper SF, nizozemskega državljana.

Pravni okvir

Pravo Unije

Okvirni sklep 2002/584

- 3 V uvodnih izjavah 5 in 6 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:
 - „(5) Zastavljeni cilj Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, prinaša odpravo postopka izročitve med državami članicami in njegovo nadomestitev s sistemom predaje oseb med pravosodnimi organi. Nadalje uvedba novega poenostavljenega sistema predaje osumljenih ali obsojenih oseb zaradi kazenskega pregona ali izvršitve kazni omogoča, da se odpravijo sedaj zapleteni in zamudni postopki izročitve. Tradicionalno sodelovanje, ki je doslej vladalo med državami članicami, bi moralo, v območju svobode, varnosti in pravice, v kazenskoopravnih zadevah [biti nadomeščeno s sistemom] prostega pretoka pravosodnih odločitev, ki obsegajo odločitve pred izrekom kazni in pravnomočne odločbe.
 - (6) Evropski nalog za prijetje, kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je ‚temeljni kamen‘ pravosodnega sodelovanja.“

4 Člen 1 tega okvirnega sklepa določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali [varnostni] ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

5 V členih 3, 4 in 4a navedenega okvirnega sklepa so naštetih razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje.

6 Člen 5 Okvirnega sklepa, naslovljen „Jamstva, ki jih mora dati odreditvena država članica v nekaterih primerih“, določa:

„Za izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki jo izvede izvršitveni pravosodni organ, lahko po zakonu izvršitvene države članice veljajo naslednji pogoji:

[...]

3. kadar je oseba, ki je predmet evropskega naloga za prijetje z namenom uvedbe kazenskega postopka, državljan ali prebivalec izvršitvene države članice, se jo lahko preda pod pogojem, da se oseba po obravnavi vrne izvršitveni državi članici, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, na katerega jo je obsodila odreditvena država članica.“

Okvirni sklep 2008/909

7 Člen 1 Okvirnega sklepa 2008/909 določa:

„V tem okvirnem sklepu:

(a) ‚sodba‘ pomeni pravnomočno odločbo ali nalog sodišča države izdajateljice, s katerim je izrečena kazenska sankcija za fizično osebo;

(b) ‚kazenska sankcija‘ pomeni vsakršno zaporno kazen ali ukrep odvzema prostosti, izrečen za določen ali nedoločen čas na podlagi kazenskega postopka zaradi kaznivega dejanja;

(c) ‚država izdajateljica‘ pomeni državo članico, v kateri je bila izdana sodba;

(d) ‚država izvršiteljica‘ pomeni državo članico, kateri je bila sodba posredovana zaradi njenega priznanja in izvršitve.“

8 Člen 3 tega okvirnega sklepa določa:

„1. Namen tega okvirnega sklepa je določiti pravila, na podlagi katerih država članica v luči zaradi lažje socialne rehabilitacije obsojene osebe prizna sodbo in izvrši kazensko sankcijo.

2. Ta okvirni sklep se uporablja, kadar se obsojena oseba nahaja v državi izdajateljici ali v državi izvršiteljici.

3. Ta okvirni sklep se uporablja le za priznavanje sodb in izvrševanje kazenskih sankcij v smislu tega okvirnega sklepa. Dejstvo, da je bila poleg kazenske sankcije izrečena denarna kazen in/ali odredba o zaplembi, ki še ni bila plačana, izterjana ali izvršena, ne preprečuje posredovanja sodbe. Priznavanje in izvrševanje takšnih denarnih kazni ter odredb o zaplembi v drugi državi članici temelji na instrumentih, ki se uporabljajo med državami članicami, zlasti Okvirn[em] sklep[u] Sveta 2005/214/PNZ z dne 24. februarja 2005 o uporabi načela vzajemnega priznavanja denarnih kazni [(UL 2005, L 76, str. 16)] ter Okvirne[m] sklep[u] Sveta 2006/783/PNZ z dne 6. oktobra 2006 o uporabi načela vzajemnega priznavanja odredb o zaplembi [(UL 2006, L 328, str. 59)].

4. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

9 Člen 8 Okvirnega sklepa 2008/909, naslovljen „Priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije“, določa:
„1. Pristojni organ v državi izvršiteljici v skladu s postopkom iz člena 5 prizna sodbo, posredovano v skladu s členom 4, in nemudoma sprejme vse potrebne ukrepe za izvršitev kazenske sankcije, razen če se odloči, da se bo skliceval na enega od razlogov za nepriznanje in neizvršitev iz člena 9.

2. Kadar kazenska sankcija zaradi trajanja ni združljiva s pravom države izvršiteljice, se lahko pristojni organ države izvršiteljice odloči, da bo kazensko sankcijo prilagodil le, če je ta višja od najvišje kazni, ki je po nacionalnem pravu te države določena za podobna kazniva dejanja. Prilagojena kazenska sankcija ne sme biti nižja od najvišje kazni, ki je po pravu države izvršiteljice določena za podobna kazniva dejanja.

[...]

4. Prilagojena kazenska sankcija po svoji naravi ali trajanju ne sme biti strožja od kazenske sankcije, ki jo je izrekla država izdajateljica.“

10 Člen 25 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Izvrševanje kazenskih sankcij na podlagi evropskega naloga za prijetje“, določa:

„Brez poseganja v Okvirni sklep 2002/584/PNZ se določbe tega okvirnega sklepa smiselno uporabljajo – kolikor so združljive z določbami navedenega okvirnega sklepa – za izvrševanje kazenskih sankcij v primerih, ko se država članica zaveže k izvršitvi kazenske sankcije v primerih iz člena 4(6) navedenega okvirnega sklepa, ali če je v skladu s členom 5(3) navedenega okvirnega sklepa postavila pogoj, da je osebo treba vrniti zadevni državi članici, da bi v njej prestala kazen, s čimer se izogne nekaznovanosti zadevne osebe.“

Nizozemsko pravo

11 Člen 6(1) Overleveringswet (zakon o predaji) (Stb. 2004, št. 195, v nadaljevanju: OLW), s katerim je bil v nizozemsko pravo prenesen Okvirni sklep 2002/584, določa:

„Predaja nizozemskega državljana se lahko dovoli, če je zahteva naslovljena za potrebe kazenske preiskave zoper njega in če je po mnenju izvršitvenega pravosodnega organa zagotovljeno, da bo, če bo v odreditveni državi članici pravnomočno obsojen na kazen odvzema prostosti zaradi dejanj, za katera je dovoljena predaja, to kazen lahko prestajal na Nizozemskem.“

12 Člen 28(2) tega zakona določa:

„Če rechtbank [sodišče] ugotovi [...], da predaje ni mogoče dovoliti [...], mora v svojem sklepu to predajo zavrniti.“

- 13 Člen 2:2(1) Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zakon o vzajemnem priznavanju in izvrševanju zapornih in pogojnih kazni) (Stb. 2012, št. 333, v nadaljevanju: WETS), s katerim je bil v nizozemsko pravo prenesen Okvirni sklep 2008/909, določa:

„Minister je pristojen za priznavanje sodne odločbe, ki jo izda ena od odreditvenih držav članic, zaradi njenega izvrševanja na Nizozemskem.“

- 14 Člen 2:11 tega zakona določa:

„1. Minister posreduje sodno odločbo in potrdilo generalnemu pravobranilcu na tožilstvu pri višjem sodišču, razen če že na začetku meni, da obstajajo razlogi za zavrnitev priznanja sodne odločbe.

2. Generalni pravobranilec sodno odločbo takoj predloži posebnemu senatu Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [(višje sodišče v Arnhem-Leeuwardnu, Nizozemska)] [...].

3. Posebni senat Gerechtshof [(višje sodišče)] odloči:

[...]

(c) kako se izrečena kazen odvzema prostosti prilagodi glede na četrto, peto oziroma šesto točko.

4. Če je trajanje izrečene kazni odvzema prostosti daljše od najdaljšega trajanja kazni, ki je po nizozemskem pravu določeno za zadevno kaznivo dejanje, se kazen odvzema prostosti skrajša na to najdaljše trajanje.

5. Kadar je obsojena oseba predana ob jamstvu vrnitve v smislu člena 6(1) [OLW], se točka 4 ne uporablja, vendar je treba takrat ugotoviti, ali naložena kazen odvzema prostosti ustreza kazenski sankciji, ki bi se za zadevno kaznivo dejanje izrekla na Nizozemskem. Po potrebi se sankcija ustrezno prilagodi, pri čemer se upoštevajo stališča, sprejeta v odreditveni državi članici glede resnosti storjenega kaznivega dejanja.

[...]“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 15 Judge of the Canterbury Crown Court (sodnik na Crown Court v Canterburyju) je 3. marca 2017 izdal evropski nalog za prijetje SF, nizozemskega državljana, zaradi uvedbe kazenskega postopka v zvezi s kaznivima dejanjema načrtovanja uvoza, prvič, štirih kilogramov heroina in, drugič, štirinajstih kilogramov kokaina v Združeno kraljestvo.
- 16 Officier van justitie (državni tožilec, Nizozemska) je 30. marca 2017 odreditveni pravosodni organ pozval, naj izda jamstvo iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 in iz člena 6(1) OLW.
- 17 Home Office (ministrstvo za notranje zadeve, Združeno kraljestvo, v nadaljevanju: ministrstvo za notranje zadeve Združenega kraljestva) je z dopisom z dne 20. aprila 2017 odgovorilo tako:

„[...]“

Združeno kraljestvo se zavezuje, da bo SF, če bo v Združenem kraljestvu obsojen na kazen odvzema prostosti, v skladu z oddelkom 153C Extradition Act 2003 (zakon o izročitvi iz leta 2003) vrnjen na Nizozemsko, takoj ko bo to – potem ko bodo v Združenem kraljestvu končani kazenski postopek in vsi drugi postopki, povezani s kaznivim dejanjem, za katero je zahtevana predaja – razumno mogoče.

Podrobne informacije o morebitni izrečeni kazni zoper SF bodo sporočene, ko bo ta vrnjen na Nizozemsko. Menimo, da predaja na podlagi Okvirnega sklepa [2002/584] ne dovoljuje, da bi Nizozemska spremenila trajanje kazni, ki jo bo morebiti izreklo sodišče Združenega kraljestva.“

18 Ministrstvo za notranje zadeve Združenega kraljestva je v odgovoru na zahtevo, naj pojasni pojem „vsi drugi postopki“ v smislu oddelka 153C zakona o izročitvi iz leta 2003, v elektronskem dopisu z dne 19. februarja 2018 navedlo:

„Pojem ‚drugi postopki‘ lahko zajema:

- (a) preučitev ukrepa odvzema;
- (b) postopek za ugotavljanje trajanja zaporne kazni, ki jo bo treba izvršiti, če morebitna denarna kazen še ni bila plačana;
- (c) izčrpanje morebitnih pravnih sredstev in
- (d) iztek vseh rokov za plačilo iz sklepa o odvzemu ali denarne kazni.“

19 Predložitveno sodišče najprej navaja, da po mnenju SF to jamstvo vrnitve ne izpolnjuje pogojev iz Okvirnega sklepa 2002/584 in Okvirnega sklepa 2008/909 ter da bi zato rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) moralo zavrniti njegovo predajo pristojnemu organu Združenega kraljestva. To sodišče se v tem okviru sprašuje o združljivosti nekaterih odlomkov navedenega jamstva z okvirnima sklepoma 2002/584 in 2008/909.

20 Prvič, predložitveno sodišče meni, da se v zvezi z odlomkom dopisa ministrstva za notranje zadeve Združenega kraljestva z dne 20. aprila 2017, v katerem je navedeno, da se „Združeno kraljestvo zavezuje, da bo SF, če bo v Združenem kraljestvu obsojen na kazen odvzema prostosti, [...] vrnjen na Nizozemsko, takoj ko bo to – potem ko bodo v Združenem kraljestvu končani kazenski postopek in vsi drugi postopki, povezani s kaznivim dejanjem, za katero je zahtevana predaja – razumno mogoče“, postavlja vprašanje, kdaj mora odreditvena država članica osebo, katere predaja se zahteva, vrniti v izvršitveno državo članico, da bi ta oseba tam prestajala zaporno kazen ali varnostni ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki ji je bil izrečen.

21 Predložitveno sodišče se v zvezi s tem sklicuje na sodbo z dne 25. januarja 2017, van Vemde (C-582/15, EU:C:2017:37), pri čemer meni, da taka obveznost vrnitve v izvršitveno državo članico ne more obstajati pred pravnomočnostjo obsodilne sodbe o izreku zaporne kazni ali ukrepa odvzema prostosti.

22 Vendar se to sodišče sprašuje, ali lahko država članica, ki je izdala evropski nalog za prijetje zaradi uvedbe kazenskega postopka, kot država članica, v kateri bo pozneje izdana sodba, v okviru jamstva, določenega v členu 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584, za vrnitev zadevne osebe v izvršitveno državo članico določi ne le pogoj pravnomočnosti obsodilne sodbe o izreku zaporne kazni ali ukrepa odvzema prostosti, ampak tudi pogoj, da je vsak drug postopek v zvezi s kaznivim dejanjem, zaradi katerega je bila zahtevana predaja, kakršen je postopek odvzema predmetov, pravnomočno končan.

23 Po mnenju predložitvenega sodišča je mogoče trditi, da cilj olajšanja socialne rehabilitacije obsojene osebe, ki mu sledita tako člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 kot Okvirni sklep 2008/909, zahteva vrnitev zadevne osebe v izvršitveno državo članico takoj, ko obsodba na zaporno kazen ali ukrep odvzema prostosti postane pravnomočna, brez čakanja na izid drugih postopkov v zvezi s kaznivim dejanjem, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje.

24 Po mnenju tega sodišča je mogoče tudi trditi, da lahko vrnitev zadevne osebe v izvršitveno državo članico, takoj ko je obsodba na zaporno kazen ali varnostni ukrep odvzema prostosti postala pravnomočna, ogrozi cilj, ki je v skladu s členom 67(1) in (3) PDEU zagotoviti visoko raven varnosti

na območju svobode, varnosti in pravice z ukrepi boja proti kriminalu. Predložitveno sodišče v zvezi s tem navaja, da če bi morala država članica, ki je izdala evropski nalog za prijetje zaradi uvedbe kazenskega postopka, kot država članica, v kateri bo pozneje izdana sodba, izvesti postopek odvzema predmetov v odsotnosti zadevne osebe, bi bila ta država članica lahko soočena s praktičnimi in dokaznimi težavami, povezanimi s to odsotnostjo, zaradi katerih bi lahko bila prisiljena, da se odpove izvedbi takega postopka.

- 25 Drugič, predložitveno sodišče meni, da se v zvezi z odlomkom dopisa ministrstva za notranje zadeve Združenega kraljestva z dne 20. aprila 2017, v skladu s katerim „predaja na podlagi Okvirnega sklepa [2002/584] ne dovoljuje, da bi Nizozemska spremenila trajanje kazni, ki jo bo morebiti izreklo sodišče Združenega kraljestva“, postavlja vprašanje, ali lahko izvršitvena država članica po tem, ko je zadevno osebo predala ob jamstvu iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584, na podlagi člena 25 Okvirnega sklepa 2008/909 zaporno kazen ali ukrep odvzema prostosti, ki bi bila izrečena tej osebi v odreditveni državi članici, prilagodi tako, da preseže okvir dovoljenega na podlagi člena 8(2) Okvirnega sklepa 2008/909.
- 26 Predložitveno sodišče v zvezi s tem dodaja, da je iz parlamentarnih dokumentov iz obdobja pred sprejetjem WETS razvidno, da po navedbah nizozemskega zakonodajalca člen 25 Okvirnega sklepa 2008/909 omogoča ohranitev politike, sprejete v zvezi z nizozemskimi državljani pred izvajanjem tega okvirnega sklepa, v skladu s katero so bile tuje kazenske obsodbe spremenjene v obsodbo, ki se na Nizozemskem običajno uporablja za podobno kaznivo dejanje, pri čemer je ta politika trenutno urejena v členu 2:11(5) navedenega zakona. Cilj naj bi bil doseči enako obravnavanje nizozemskega državljana, ki ga je treba predati in ki bi mu bilo prav tako mogoče soditi na Nizozemskem, in nizozemskega državljana, ki se mu sodi na Nizozemskem. To sodišče ni prepričano, da je člen 25 Okvirnega sklepa 2008/909 mogoče razlagati tako.
- 27 V teh okoliščinah je rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 1(3) in člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa [2002/584] ter člen 1(a) in (b), člen 3(3) in (4) ter člen 25 Okvirnega sklepa [2008/909] razlagati tako, da mora odreditvena država članica kot država izdajateljica evropskega naloga za prijetje, če izvršitvena država članica za odstop od kazenskega pregona svojega državljana z jamstvom iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa [2002/584] določi pogoj, da se zadevna oseba po sojenju vrne izvršitveni državi članici, da bi v njej prestajala kazen zopora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki ji je bil izrečen v državi članici, izdajateljici evropskega naloga za prijetje, zadevno osebo – po pravnomočnosti izrečene kazni zopora ali ukrepa odvzema prostosti – dejansko vrniti, šele ko so pravnomočno končani vsi drugi postopki, povezani s kaznivim dejanjem, za katero je zahtevana predaja, na primer postopek odvzema predmetov oziroma premoženjske koristi?

2. Ali je treba člen 25 Okvirnega sklepa [2008/909] razlagati tako, da lahko država članica, če je predala svojega državljana ob jamstvu iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa [2002/584], kot država izvršiteljica ob priznavanju izvršitve sodbe, izdane zoper to osebo, ne glede na člen 8(2) Okvirnega sklepa [2008/909] preuči, ali je kazen odvzema prostosti, izrečena tej osebi, v skladu s sankcijo, ki bi ji bila izrečena za zadevno kaznivo dejanje v državi izvršiteljici, in po potrebi to kazen zopora ustrezno prilagodi?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 28 Nizozemska vlada trdi, da predlog za sprejetje predhodne odločbe ni dopusten.

- 29 Ta vlada po eni strani meni, da postavljena vprašanja niso povezana s predmetom spora. V postopku v glavni stvari naj bi moralo predložitveno sodišče presoditi, ali je jamstvo, ki ga je zagotovil odreditveni pravosodni organ, v skladu s členom 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584. Ta določba pa naj ne bi vsebovala nobene zahteve niti glede trenutka vrnitve zadevne osebe v izvršitveno državo članico niti glede izvršitve – po navedeni vrnitvi – zaporne kazni ali varnostnega ukrepa odvzema prostosti, ki ji je bil izrečen v odreditveni državi članici. Tako naj predmet navedenih vprašanj ne bi bil predmet nadzora, ki ga je treba opraviti v okviru postopka v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje, glede drugega vprašanja pa naj bi spadal na področje uporabe Okvirnega sklepa 2008/909.
- 30 Nizozemska vlada po drugi strani meni, da so postavljena vprašanja hipotetična. Ta vlada meni, da ko bo predložitveno sodišče sprejelo odločitev o predaji osebe – zoper katero je bil izdan evropski nalog za prijetje – odreditveni državi članici zaradi uvedbe kazenskega postopka, ne bo gotovo, ali bo ta oseba obsojena in ali jo bo torej treba vrniti v izvršitveno državo članico. Tako naj upoštevnost drugih postopkov, povezanih s kaznivim dejanjem, na katerem temelji navedeni evropski nalog za prijetje, in prilagoditve morebitne izrečene zaporne kazni ali ukrepa odvzema prostosti ne bi bila gotova.
- 31 Glede tega je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča velja, da v okviru sodelovanja, ki je na podlagi člena 267 PDEU vzpostavljeno med njim in nacionalnimi sodišči, le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po predhodni odločbi, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi upoštevnost vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Zato je Sodišče, kadar se predložena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načeloma dolžno odločati (sodbi z dne 25. julija 2018, AY (Nalog za prijetje – Priča), C-268/17, EU:C:2018:602, točka 24, in z dne 10. decembra 2018, Wightman in drugi, C-621/18, EU:C:2018:999, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 32 Iz tega izhaja, da velja domneva upoštevnosti vprašanj v zvezi z razlago prava Unije, ki jih je postavilo nacionalno sodišče v normativnem in dejanskem okviru, ki ga to opredeli v okviru lastne odgovornosti in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša. Sodišče lahko predlog nacionalnega sodišča zavrže le, če zahtevana razlaga pravila Unije očitno nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, če gre za hipotetičen problem ali če Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko koristno odgovorilo na postavljena vprašanja (sodbi z dne 25. julija 2018, AY (Nalog za prijetje – Priča), C-268/17, EU:C:2018:602, točka 25, in z dne 24. oktobra 2018, XC in drugi, C-234/17, EU:C:2018:853, točka 16 in navedena sodna praksa).
- 33 V obravnavanem primeru je predložitveno sodišče Sodišču predložilo dejanske in pravne elemente, ki so potrebni za to, da bi Sodišče lahko dalo koristen odgovor na postavljena vprašanja, in navedlo razloge, iz katerih meni, da je razlaga določb, navedenih v postavljenih vprašanjih, nujna za rešitev spora, o katerem odloča. Poleg tega, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 30 sklepnih predlogov, lahko odgovori Sodišča na vprašanja v zvezi z obsegom člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 in člena 25 Okvirnega sklepa 2008/909 neposredno vplivajo na nadaljnje ukrepe predložitvenega sodišča glede evropskega naloga za prijetje iz postopka v glavni stvari, tako da ni mogoče šteti, da ti vprašanji nimata nobene zveze s predmetom spora o glavni stvari. Kot je generalni pravobranilec navedel še v točki 31 sklepnih predlogov, v tej fazi postopka, zlasti ob upoštevanju domneve nedolžnosti, sicer res ni mogoče vedeti, ali bo SF spoznan za krivega storitve kaznivih dejanj, ki se mu očitajo, in *a fortiori* ugotoviti, ali mu bo izrečena zaporna kazen ali ukrep odvzema prostosti, vendar je taka hipotetična razsežnost neločljivo povezana z običajnim potekom kazenskega postopka in predvsem z vsakim jamstvom, zagotovljenim na podlagi člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584. Zato trditev nizozemske vlade, ki se nanaša na hipotetičnost postavljenih vprašanj, ker izid kazenskega postopka ni gotov, ni upoštevna.
- 34 Iz navedenega izhaja, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vprašanja za predhodno odločanje

Uvodne ugotovitve

- 35 Za odgovor na postavljeni vprašanji je treba najprej opozoriti, da pravo Unije temelji na osnovni premisi, da vsaka država članica z vsemi ostalimi državami članicami deli vrsto skupnih vrednot, na katerih temelji Unija, in priznava, da jih druge države članice delijo z njo, kot je natančneje določeno v členu 2 PEU. Ta premisa pomeni in utemeljuje obstoj vzajemnega zaupanja med državami članicami pri priznavanju teh vrednot in torej pri spoštovanju prava Unije, s katerim se te vrednote izvajajo (sodbi z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 35, in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, točka 45).
- 36 Tako načelo vzajemnega zaupanja med državami članicami kot načelo medsebojnega priznavanja, ki temelji na prvem načelu, sta v pravu Unije temeljnega pomena, saj omogočata vzpostavitev in ohranjanje območja brez notranjih meja (glej v tem smislu sodbi z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 36, in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, točka 46).
- 37 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je cilj Okvirnega sklepa 2002/584, kot izhaja zlasti iz njegovega člena 1(1) in (2) v povezavi z njegovo uvodno izjavo 5, nadomestitev multilateralnega sistema izročitve, ki se je oblikoval na podlagi Evropske konvencije o izročitvi, podpisane v Parizu 13. decembra 1957, s sistemom predaje obsojenih ali osumljenih oseb med pravosodnimi organi zaradi izvršitve kazni ali kazenskega pregona, pri čemer zadnjenavedeni sistem temelji na načelu medsebojnega priznavanja (glej v tem smislu sodbi z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 39, in z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 38 V tem okviru je namen Okvirnega sklepa 2002/584 to, da se z uvedbo poenostavljenega in učinkovitejšega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja, poenostavi in pospeši pravosodno sodelovanje in da se tako prispeva k uresničitvi cilja, zastavljenega za Unijo, da ta postane prostor svobode, varnosti in pravice, tako da se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami (sodbi z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 40, in z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 39 Na področju, ki je urejeno z Okvirnim sklepom 2002/584, je načelo medsebojnega priznavanja – ki, kot je razvidno zlasti iz uvodne izjave 6 tega okvirnega sklepa, pomeni „temeljni kamen“ pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah – izraženo v členu 1(2) tega okvirnega sklepa, v katerem je določeno pravilo, da države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa. Izvršitveni pravosodni organi lahko torej načeloma zavrnejo izvršitev takega naloga le iz taksativno naštetih razlogov za neizvršitev, določenih v Okvirnem sklepu 2002/584. Poleg tega je lahko izvršitev evropskega naloga za prijetje pogojena le z enim od taksativno naštetih pogojev iz člena 5 tega okvirnega sklepa. Medtem ko je izvršitev evropskega naloga za prijetje načelo, je zavrnitev izvršitve zato zasnovana kot izjema, ki jo je treba razlagati ozko (glej v tem smislu sodbe z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 41, z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, točka 28, in z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, točka 48).
- 40 V Okvirnem sklepu 2002/584 so tako izrecno določeni razlogi za obvezno (člen 3) in za fakultativno neizvršitev (člena 4 in 4(a)) evropskega naloga za prijetje ter jamstva, ki jih mora dati odreditvena država članica v nekaterih primerih (člen 5). Čeprav Okvirni sklep 2002/584 temelji na načelu

medsebojnega priznavanja, to priznavanje ne pomeni absolutne obveznosti izvršitve izdanega naloga za prijetje (glej v tem smislu sodbi z dne 21. oktobra 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, točka 50, in z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, točki 29 in 30 ter navedena sodna praksa).

- 41 Okvirni sklep 2002/584 namreč pristojnim organom držav članic v posebnih primerih omogoča, da odločijo, da je treba kazen, ki je bila izrečena v odreditveni državi članici, izvršiti na ozemlju izvršitvene države članice. To zlasti izhaja iz njegovih členov 4, točka 6, in 5, točka 3 (glej v tem smislu sodbi z dne 21. oktobra 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, točki 51 in 52, ter z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, točka 30 in navedena sodna praksa). Kot jamstvo, ki ga mora dati odreditvena država članica v nekaterih posebnih primerih, je v zadnjenavedeni določbi med drugim navedeno tisto iz postopka v glavni stvari, ki se nanaša na vrnitev osebe, ki je državljan ali prebivalec izvršitvene države članice in zoper katero je bil izdan evropski nalog za prijetje, v izvršitveno državo članico zaradi uvedbe kazenskega postopka, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki bi ji bil izrečen v odreditveni državi članici.
- 42 Na postavljena vprašanja je treba odgovoriti ob upoštevanju zgornjih ugotovitev.

Prvo vprašanje

- 43 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 v povezavi s členom 1(3) tega okvirnega sklepa ter s členom 1(a), členom 3(3) in (4) in členom 25 Okvirnega sklepa 2008/909 razlagati tako, da je odreditvena država članica – v primeru, v katerem izvršitvena država članica za predajo osebe, ki je njen državljan oziroma prebivalec in zoper katero je bil izdan evropski nalog za prijetje zaradi uvedbe kazenskega postopka, določi pogoj, da se ji ta oseba po zaslišanju vrne, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali varnostni ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki bi ji bil izrečen v odreditveni državi članici – k vrnitvi zadevne osebe zavezana šele, ko je kazenska sankcija, ki ji je bila izrečena, postala pravnomočna in ko je poleg tega pravnomočno končana tudi vsaka druga postopkovna faza, ki spada v okvir kazenskega postopka v zvezi s kaznivim dejanjem, na katerem temelji evropski nalog za prijetje.
- 44 Poudariti je treba, da člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 ne določa natančno trenutka, v katerem je treba osebo, zoper katero je bil izdan evropski nalog za prijetje, za izvršitev katerega se zahteva izdaja jamstva v smislu te določbe, vrniti izvršitveni državi članici, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki bi ji bil izrečen v odreditveni državi članici.
- 45 V besedilu te določbe je v zvezi s tem namreč zgolj navedeno, da se vrnitev zadevne osebe v izvršitveno državo članico, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki bi ji lahko bil izrečen v odreditveni državi članici, opravi po tem, ko je bila zadevna oseba, in sicer državljan ali prebivalec izvršitvene države članice, zaslišana v odreditveni državi članici.
- 46 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 torej razlagati ob upoštevanju njegovega sobesedila in ciljev, ki jim sledi ta okvirni sklep.
- 47 Na prvem mestu je treba v zvezi s tem opozoriti, kot je bilo navedeno v točki 38 te sodbe, da je namen Okvirnega sklepa 2002/584 uvesti nov poenostavljen in učinkovitejši sistem predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja. V skladu s členom 1(1) tega okvirnega sklepa je namreč namen mehanizma evropskega naloga za prijetje omogočiti prijetje in predajo zahtevane osebe, da glede na cilj, ki mu sledi navedeni okvirni sklep, storjeno kaznivo dejanje ne ostane nekaznovano in da se ta oseba kazensko preganja ali prestaja kazen odvzema prostosti, ki ji je bila izrečena (sodba z dne 6. decembra 2018, IK (Izvršitev stranske kazni), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, točka 39).

- 48 Vendar je zakonodajalec Unije v členu 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 prav tako priznal poseben pomen povečanja možnosti za ponovno vključitev državljana ali prebivalca izvršitvene države članice v družbo, tako da se mu omogoči, da na ozemlju te države članice prestaja zaporno kazen ali varnostni ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki bi mu bil po njegovi predaji v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje izrečen v odreditveni državi članici (glej v tem smislu sodbi z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, točka 62, in z dne 21. oktobra 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, točka 52).
- 49 Na drugem mestu je treba upoštevati določbe Okvirnega sklepa 2008/909, saj člen 25 tega sklepa določa, da se te določbe – če so združljive z določbami Okvirnega sklepa 2002/584 – smiselno uporabljajo za izvrševanje kazenskih sankcij, med drugim, kadar država članica, ki deluje v okviru člena 5, točka 3, zadnjenavedenega okvirnega sklepa, kot pogoj za izvršitev evropskega naloga za prijetje zahteva vrnitev zadevne osebe v to državo, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali ukrep, ki bi ji bil izrečen v odreditveni državi članici.
- 50 V zvezi s tem je iz člena 3(1) Okvirnega sklepa 2008/909 razvidno, da je namen tega okvirnega sklepa določiti pravila, na podlagi katerih država članica zaradi lažje socialne rehabilitacije obsojene osebe prizna sodbo in izvrši kazensko sankcijo, ki jo je izreklo sodišče druge države članice.
- 51 Razmerje med Okvirnim sklepom 2002/584 in Okvirnim sklepom 2008/909, ki ga je predvidel zakonodajalec Unije, mora prispevati k uresničitvi cilja olajšanja socialne rehabilitacije zadevne osebe. Poleg tega taka rehabilitacija ni le v interesu obsojene osebe, temveč tudi Evropske unije na splošno (glej v tem smislu sodbi z dne 23. novembra 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, točka 50, in z dne 17. aprila 2018, B in Vomero, C-316/16 in C-424/16, EU:C:2018:256, točka 75).
- 52 Poleg tega je treba poudariti, da se v skladu s členom 3(3), prvi stavek, Okvirnega sklepa 2008/909 ta uporablja le za priznavanje sodb in izvrševanje kazenskih sankcij v smislu tega okvirnega sklepa (sodba z dne 25. januarja 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, točka 23). V skladu s členom 1(a) Okvirnega sklepa 2008/909 pa pojem „sodba“ pomeni pravnomočno odločbo ali nalog sodišča odreditvene države članice, s katerim je izrečena kazenska sankcija za fizično osebo. Okoliščina, da ta določba vsebuje sklicevanje na „pravnomočnost“ zadevne sodbe, poudarja poseben pomen neizpodbojnosti navedene sodbe, ob izključitvi odločb, zoper katere je vloženo pravno sredstvo (glej v tem smislu sodbo z dne 25. januarja 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, točke 23, 24 in 27).
- 53 Iz tega izhaja, da če je izvršitveni pravosodni organ, ki deluje v okviru člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584, kot pogoj za izvršitev evropskega naloga za prijetje zahteval, da je oseba, zoper katero je bil ta nalog izdan in ki je državljan ali prebivalec izvršitvene države članice, vrnjena v to državo, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali ukrep, ki bi ji bil izrečen v odreditveni državi članici, lahko zadnjenavedena država navedeno vrnitev izvede šele potem, ko je odločba o izreku navedene kazenske sankcije postala pravnomočna v smislu sodne prakse, navedene v prejšnji točki te sodbe.
- 54 Poleg tega se v skladu s ciljem olajšanja socialne rehabilitacije zadevne osebe, ki mu sledi tako člen 5, točka 3, tega okvirnega sklepa kot določbe Okvirnega sklepa 2008/909, ki se uporabljajo na podlagi njegovega člena 25, kadar se izvaja jamstvo iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584, zahteva, da je zadevna oseba vrnjena v izvršitveno državo članico čim prej po tem, ko je odločba o izreku navedene kazenske sankcije postala pravnomočna.
- 55 To razlago potrjuje člen 3(3), drugi stavek, Okvirnega sklepa 2008/909, v skladu s katerim dejstvo, da je bila poleg kazenske sankcije izrečena denarna kazen oziroma odredba o zaplembi, ki še ni bila plačana, izterjana ali izvršena, ne preprečuje posredovanja sodbe odreditvene države članice izvršitveni državi članici v smislu člena 1(c) in (d) tega okvirnega sklepa.

- 56 Vendar če bi se izkazalo, da se v odreditveni državi članici navzočnost osebe, ki ji je bila v tej državi članici izrečena zaporna kazen ali varnostni ukrep, vezan na odvzem prostosti – pri čemer zoper sodbo, s katero je bila izrečena ta kazen ali ukrep, ni več mogoče vložiti pravnega sredstva – zahteva zaradi drugih faz postopka, ki spadajo v okvir kazenskega postopka v zvezi s kaznivim dejanjem, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, kot je določitev stranske kazni ali ukrepa, je treba cilj olajšanja socialne rehabilitacije obsojene osebe, ki mu sledi člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2008/584, uravnotežiti tako z učinkovitostjo kazenskega postopka, da se zagotovi popolno in učinkovito kaznovanje kaznivega dejanja, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, kot s spoštovanjem pravic zadevne osebe do obrambe.
- 57 Poleg tega je treba opozoriti, kot izhaja iz člena 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 in iz člena 3(4) Okvirnega sklepa 2008/909, da ta okvirna sklepa ne moreta spremeniti obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, ki jih zagotavlja pravni red Unije.
- 58 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba namreč pravila sekundarne zakonodaje Unije razlagati in uporabljati ob spoštovanju temeljnih pravic, katerih sestavni del je spoštovanje pravice do obrambe, ki izhaja iz pravice do poštenega sojenja, določene v členih 47 in 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter v členu 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (sodba z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 60).
- 59 Odreditveni pravosodni organ mora tako pri tehtanju, navedenem v točki 56 te sodbe, presoditi, ali je iz konkretnih razlogov, ki se nanašajo na spoštovanje pravice zadevne osebe do obrambe ali na učinkovito izvajanje sodne oblasti, nujno potrebna navzočnost te osebe v odreditveni državi članici, po tem, ko je obsodilna sodba postala pravnomočna, in dokler druge postopkovne faze, ki spadajo v okvir kazenskega postopka v zvezi s kaznivim dejanjem, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, niso pravnomočno končane.
- 60 Nasprotno pa pravosodni organ odreditvene države članice v okviru jamstva iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 ob upoštevanju cilja olajšanja socialne rehabilitacije obsojene osebe ne more sistematično in samodejno odlagati vrnitve zadevne osebe v izvršitveno državo članico na trenutek, ko bodo druge postopkovne faze, ki spadajo v okvir kazenskega postopka v zvezi s kaznivim dejanjem, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, pravnomočno končane.
- 61 V tem okviru mora odreditveni pravosodni organ pri tehtanju, ki ga je zavezan opraviti, upoštevati možnost vzpostavitve mehanizmov sodelovanja in vzajemne pomoči, ki na podlagi prava Unije obstajajo na področju kazenskega prava (glej po analogiji sodbo z dne 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:2016:630, točka 47). V zvezi s tem je treba zlasti poudariti, da priznavanje in izvrševanje denarnih kazni in odredb o zaplembi v drugi državi članici, kot izhaja iz člena 3(3), tretji stavek, Okvirnega sklepa 2008/909, temelji zlasti na Okvirnem sklepu 2005/214 in Okvirnem sklepu 2006/783. Poleg tega Direktiva 2014/41/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o evropskem preiskovalnem nalogu v kazenskih zadevah (UL 2014, L 130, str. 1), katere cilj je olajšati in pospešiti pravosodno sodelovanje med državami članicami na podlagi načel vzajemnega zaupanja in medsebojnega priznavanja (sodba z dne 24. oktobra 2019, Gavanzov, C-324/17, EU:C:2019:892, točka 35), v členu 24 določa izdajo evropskega preiskovalnega naloga za izvedbo zaslišanja osumljenca ali obdolženca prek videokonference ali z drugim avdiovizualnim prenosom, pri čemer se odreditveni in izvršitveni organ o praktičnih vidikih tega zaslišanja dogovorita sporazumno.
- 62 Ob upoštevanju navedenih preudarkov je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 v povezavi s členom 1(3) tega okvirnega sklepa ter s členom 1(a), členom 3(3) in (4) in členom 25 Okvirnega sklepa 2008/909 razlagati tako, da je odreditvena država članica – če izvršitvena država članica za predajo osebe, ki je njen državljan oziroma prebivalec in zoper katero je bil izdan evropski nalog za prijetje zaradi uvedbe kazenskega postopka, določi pogoje, da se ji ta oseba po zaslišanju vrne, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali varnostni ukrep, vezan na

odvzem prostosti, ki bi ji lahko bil izrečen v odreditveni državi članici – k vrnitvi zadevne osebe zavezana, ko obsodilna sodba postane pravnomočna, razen če je iz konkretnih razlogov, ki se nanašajo na spoštovanje pravice zadevne osebe do obrambe ali na učinkovito izvajanje sodne oblasti, nujno potrebna navzočnost te osebe v odreditveni državi članici, dokler druge postopkovne faze, ki spadajo v okvir kazenskega postopka v zvezi s kaznivim dejanjem, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, niso pravnomočno končane.

Drugo vprašanje

- 63 Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 25 Okvirnega sklepa 2008/909 razlagati tako, da lahko izvršitvena država članica – kadar je za izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi uvedbe kazenskega postopka, določen pogoj iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 – pri izvršitvi zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, ki je bil v odreditveni državi članici izrečen zadevni osebi, trajanje te kazenske sankcije z odstopanjem od člena 8(2) Okvirnega sklepa 2008/909 prilagodi tako, da se bo ujemalo s trajanjem kazenske sankcije, ki bi bila za zadevno kaznivo dejanje izrečena v izvršitveni državi članici.
- 64 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 8(2) Okvirnega sklepa 2008/909 pristojnemu organu izvršitvene države članice omogoča, da prilagodi kazensko sankcijo, ki je bila izrečena v odreditveni državi članici, če trajanje te sankcije ni združljivo s pravom izvršitvene države članice. Vendar se ta organ lahko odloči, da bo tako kazensko sankcijo prilagodil le, če je ta višja od najvišje kazni, ki je po nacionalnem pravu te države določena za podobna kazniva dejanja, pri čemer prilagojena kazenska sankcija ne sme biti nižja od najvišje kazni, ki je po pravu države članice izvršiteljice določena za podobna kazniva dejanja. V tem okviru člen 8(4) Okvirnega sklepa 2008/909 podrobneje določa, da prilagojena kazenska sankcija ne sme biti strožja od kazenske sankcije, ki je bila izrečena v odreditveni državi članici, zlasti glede njenega trajanja.
- 65 Člen 8 Okvirnega sklepa 2008/909 torej določa stroge pogoje za to, da pristojni organ izvršitvene države članice prilagodi kazensko sankcijo, izrečeno v odreditveni državi članici, ti pogoji pa so tudi edina izjema od načelne obveznosti, ki jo ima navedeni organ na podlagi člena 8(1) tega okvirnega sklepa, da prizna sodbo, ki mu je bila posredovana, in izvrši kazensko sankcijo, katere trajanje in narava ustrezata tistima, ki sta določena v sodbi, izdani v odreditveni državi članici (glej v tem smislu sodbo z dne 8. novembra 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, točka 36).
- 66 Iz tega izhaja, da razlage, ki jo je predlagala nizozemska vlada – v skladu s katero člen 25 Okvirnega sklepa 2008/909 v primeru, v katerem je bila oseba predana odreditveni državi članici z jamstvom vrnitve, dovoljuje, da izvršitvena država članica kazen prilagodi zunaj okvira primerov, določenih v členu 8 navedenega okvirnega sklepa – ni mogoče sprejeti, saj bi bil sicer tej določbi ter zlasti načelu priznavanja sodbe in izvršitve kazenske sankcije, ki je določeno v njenem odstavku 1, popolnoma odvzet polni učinek.
- 67 Zato izvršitvena država članica zgolj zato, ker odreditvena država članica v jamstvu, ki ga zagotovi na podlagi člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584, izrazi pridržek glede možnosti prve od teh držav članic, da prilagodi kazensko sankcijo, ki ji bo morda izrečena v drugi državi članici in ki bi presegala okvir predvidenih primerov iz člena 8 Okvirnega sklepa 2008/909, ne more zavrniti predaje zadevne osebe.
- 68 V teh okoliščinah je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 25 Okvirnega sklepa 2008/909 razlagati tako, da lahko izvršitvena država članica – kadar je za izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi uvedbe kazenskega postopka, določen pogoj iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584 – pri izvršitvi zaporne kazni ali varnostnega ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, ki je bil zadevni osebi izrečen v odreditveni državi članici, trajanje te kazenske sankcije prilagodi le pod strogimi pogoji, določenimi v členu 8(2) Okvirnega sklepa 2008/909.

Stroški

- ⁶⁹ Ker je ta postopek za stranko v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjene stranke, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. Člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami v povezavi s členom 1(3) tega okvirnega sklepa ter s členom 1(a), členom 3(3) in (4) in členom 25 Okvirnega sklepa Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji, kakor sta bila spremenjena z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da je odreditvena država članica – če izvršitvena država članica za predajo osebe, ki je njen državljan oziroma prebivalec in zoper katero je bil izdan evropski nalog za prijetje zaradi uvedbe kazenskega postopka, določi pogoj, da se ji ta oseba po zaslišanju vrne, da bi v njej prestajala zaporno kazen ali varnostni ukrep, vezan na odvzem prostosti, ki bi ji lahko bil izrečen v odreditveni državi članici – k vrnitvi zadevne osebe zavezana, ko obsodilna sodba postane pravnomočna, razen če je iz konkretnih razlogov, ki se nanašajo na spoštovanje pravice zadevne osebe do obrambe ali na učinkovito izvajanje sodne oblasti, nujno potrebna navzočnost te osebe v odreditveni državi članici, dokler druge postopkovne faze, ki spadajo v okvir kazenskega postopka v zvezi s kaznivim dejanjem, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, niso pravnomočno končane.
2. Člen 25 Okvirnega sklepa 2008/909, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299, je treba razlagati tako, da lahko izvršitvena država članica – kadar je za izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zaradi uvedbe kazenskega postopka, določen pogoj iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299 – pri izvršitvi zaporne kazni ali varnostnega ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, ki je bil zadevni osebi izrečen v odreditveni državi članici, trajanje te kazenske sankcije prilagodi le pod strogimi pogoji, določenimi v členu 8(2) Okvirnega sklepa 2008/909, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299.

Podpisi